

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003738 18 КвЛз 2
Бања Лука, 13.08.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, Горане Микеш, Смиљане Мрша и Даворке Делић као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Д.Р., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката М.Ц. из Б.Л., поднијетом против правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број: 13 0 К 003738 17 Кж 23 од 26.10.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 13.08.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснован захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног Д.Р. поднијет против правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број: 13 0 К 003738 17 Кж 23 од 26.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број: 13 0 К 003738 16 К 2 од 11.07.2017. године, која је потврђена пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 003738 17 Кж 23 од 26.10.2017. године, оглашен је кривим оптужени Д.Р., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13, у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју казну му је урачунато вријеме проведено у притвору. Оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка о чијем износу ће бити одлучено посебним рјешењем, те му је изречена мјера безбједности одузимања предмета употребљених при извршењу кривичног дјела.

Против цитиране правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) благовремено је поднијела бранилац осуђеног, адвокат М.Ц. из Б.Л., због повреде Кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд уважи Захтјев и поступи у смислу одредби члана 356. став 1. ЗКП РС и да у смислу одредби члана 353. став 3. истог закона прекине извршење правоснажне пресуде.

Примјерак Захтјева са списима предмета је достављен на одговор републичком јавном тужиоцу у смислу одредбе члана 353. став 1. ЗКП РС.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш је оспорио основаност Захтјева у дијелу који се односи на приговоре о повреди Кривичног закона, а што се тиче приговора Захтјева који се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, наводи да те приговоре препушта суду на оцјену, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске у складу са правилном оцјеном чињеничних и правних питања у овом предмету донесе одлуку у складу са законом.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се примјеном одредби члана 354. став 1. ЗКП РС ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позива подносилац Захтјева, те након што је размотрио списе предмета са пресудама против којих је Захтјев поднијет, одлучио је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. ове законске одредбе.

У уводу Захтјева браниоца осуђеног, назначена су оба наведена законска основа с тим да при томе није прецизиран одређени облик повреде Кривичног закона из члана 312. ЗКП РС. Међутим у образложењу Захтјева се везивањем повреде Кривичног закона за одредбу члана 3а. КЗ РС указује на повреду из тачке б) члана 312. ЗКП РС (постојање околности које искључују кривичну одговорност осуђеног), а кроз оспоравање правне квалификације дјела се указује на повреду из тачке г) исте законске одредбе (у погледу кривичног дјела које је предмет оптужбе примјењен закон који се не може примијенити).

Наведене повреде закона су изнесене и у жалби одбране на првостепену пресуду.

Захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног је неоснован.

Наиме, Захтјев браниоца осуђеног, према разлозима у образложењу, замјера побијаној пресуди Врховног суда Републике Српске на исказаном ставу који се огледа у закључку да првостепени суд није повриједио право на одбрану осуђеног када је одбио доказни приједлог одбране за провођење доказа реконструкције догађаја на лицу мјеста, уз образложење да је првостепени суд за овакву одлуку дао аргументоване разлоге. При томе Захтјев тврди да разлози првостепене пресуде за одбијање овог доказног приједлога садржани на странама 29. и 30. пресуде, не представљају аргументовано образложење, јер се на основу њих не може закључити да ли је тај доказни приједлог одбране одбијен због исказа свједока Р.П. и М.Н. или због тога што се измијенило лице мјеста. Апострофирајући да се осуда по правоснажној пресуди против осуђеног Д.Р. за предметно кривично дјело заснива искључиво на исказу ових свједока, Захтјев наглашава да би провођењем предложеног доказа (реконструкција догађаја) била потврђена теза одбране (која је истицана цијелим током поступка) да ови свједоци нису могли видјети починиоце у извршењу дјела због лоше прегледности узроковане сталним

препрекама (ограда, заштитне мреже, паркирана возила и објекти) и због покретних препрека (велика фреквенција људи и возила). Слиједом тога Захтјев тврди да је одбијањем овог доказног приједлога одбране, без аргументованог образложења, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС у виду повреде права на одбрану, из разлога што је оваквом одлуком суда сужен простор браниоцима да у пуном капацитету бране оптуженог, јер су на тај начин браниоци онемогућени да своје доказе супроставе доказима тужиоца.

На наведеним аргументима Захтјева не може се заснивати тврдња да је побијана правоснажна пресуда донесена уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у повреди права на одбрану осуђеног.

Наиме, према одредбама члана 278. став 2. ЗКП РС (на које одредбе се правилно позива побијана другостепена пресуда, образлажући неоснованост овог жалбеног приговора), суд има дискреционо овлашћење да одбије извођење понуђеног доказа када оцјени да је непотребан и закључи да чињенице које странке или бранилац желе да докажу немају значаја за предмет. Овакво законско ограничење права странака на извођење доказа је, према правном схватању Европског суда за људска права, конзистентно са одредбама члана 6. став 3. тачка д) Европске конвенције, међутим да би примјена овог ограничења била у складу са цитираном одредбом Европске конвенције, суд је у обавези да у образложењу пресуде наведе разлоге због којих је одлучио да не прихвати поједине доказне приједлоге (*пресуда Видал против Белгије од 22. априла 1992. године*), а ова обавеза суда недвосмислено произлази и из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС у погледу свих неприхваћених доказних приједлога странака.

Па када је првостепени суд одбио наведени доказни приједлог одбране а потом у образложењу пресуде дао разлоге на основу којих је оцјенио да ти докази немају значаја за предмет (које разлоге је разматрао и у цјелости прихватио као мјеродавно образложење другостепени суд), онда се на самој чињеници да наведени приједлози за извођење доказа нису усвојени, не може заснивати тврдња да је на тај начин повријеђено право на одбрану осуђеног. Повреда права на одбрану због одбијања доказног приједлога одбране се не може темељити ни на приговорима којима се доводи у питање валидност датог образложења за одлуку о неприхватању доказног приједлога, на чему се у конкретном случају Захтјевом његовог браниоца инсистира. Ово из разлога што приговор таквог карактера у суштини предстаља приговор мањкавости чињеничне основе побијане пресуде јер се њиме сугерише да се одбијање наведеног доказног приједлога негативно (на штету осуђеног) рефлектовало на правилност утврђеног чињеничног стања на коме је побијана правоснажна пресуда утемељена. Међутим одредбама члана 350. став 1. ЗКП РС, овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, а сљедствено томе се ни повреде закона, које су прописане као законски разлог за овај правни лијек, не могу изводити из приговора о мањкавој чињеничној основи пресуде. Ради тога је неоснована тврдња Захтјева браниоца осуђеног о повреди права на одбрану у поступку доношења побијане пресуде која повреда се темељи на приговорима чињеничног карактера.

Приговори о повреди Кривичног закона се према аргументима у његовом образложењу свде на тврдњу о погрешној правној квалификацији кривичног дјела на које се односи осуда по побијаној правоснажној пресуди. Под хипотезом да је осуђени Данко Реновица отуђио предметно путничко возило, Захтјев поставља питање да ли је то

учинио у намјери да га противпрвно присвоји (што би одражавало кривично дјело тешке крађе из члана 232. став 3. КЗ РС) или да га употрејеби за вожњу (у чему би били садржани елементи бића кривичног дјела одузимања моторног возила из члана 237. КЗ РС). Стојећи на становишту да је одузимање возила извршено у намјери да га употрејеби за вожњу, приговор заснован на тврдњи да је погрешан чињенични закључак побијане пресуде по коме је одузимање возила мотивисано намјером прибављања противправне имовинске користи, Захтјев образлаже наводећи да понашање осуђеног након одузимања возила (возило неоштећено и закључано остављено на јавном прометном мјесту у Б.Л., полиција је брзо лоцирала возило и вратила власнику) упућује на закључак да је починилац на овај начин манифестовао намјеру да возило врати оштећеном. У том контексту се замјера другостепеном суду што је прихватио правну квалификацију дјела у првостепеној пресуди и образложење пресуде у том сегменту, дистанцирајући се од наведених аргумената који су изнесени у жалби браниоца. На темељу изнијетих приговора захтјев апострофира да је побијаном пресудом повријеђена одредба члана 3а. КЗ РС, јер је осуђени кажњен за нешто што није учинио.

На приговорима таквог карактера не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер повреда Кривичног закона као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Закон, као што је већ напријед истакнуто, не прописује могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања овим ванредним правним лијеком, нити се повреда Кривичног закона, као законски разлог за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Како се наведеним аргументима Захтјева доводи у сумњу правилност чињеничног утврђења намјере прибављања противправне имовинске користи, као чињенице од одлучног значаја за правну квалификацију кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. КЗ РС, на које се односи осуда по побијаној правоснажној пресуди, те како овакав приговор у суштини представља приговор чињеничног карактера, то се на овом приговору не може заснивати тврдња о повреди Кривичног закона у сегменту правне квалификације кривичног дјела (што би одражавало повреду из члана 312. тачка г) ЗКП РС, а не повреду из тачке б) исте законске одредбе коју Захтјев сугерише позивањем на повреду одредбе члана 3а. КЗ РС).

На основу изложеног, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци ове пресуде тако што је Захтјев одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић